Un fel de onoare

1

Cei doi bărbaţi zăceau întinşi la graniţa dintre caldarâm şi spaţiul verde, nemişcaţi. Petele de sânge de pe hainele lor se măreau cu fiecare moment, pentru a ajunge să se amestece pe porţiunea de sol dintre ei.

- Ce ironic, gândi unul dintre ei plin de regret. Sunt pe cale să mor… şi pentru ce? Pentru ceva ce acum mi se par a fi numai câteva momente de plăcere… pentru cineva care probabil nici nu merită viaţa mea.

- Cred că dacă cineva care ştie istoria familiilor noastre şi duşmănia dintre ele, gândea celălalt, ne-ar vedea acum s-ar mira văzându-ne sângele amestecat într-o singură baltă roşie, nedefinită. Probabil s-ar fi aşteptat să fiarbă, să interacţioneze violent la contact, pentru a dispărea în neant anihilându-se reciproc.

Singurul gând comun, mai curând o emoţie decât un gând conştient, pe care totuşi îl mai aveau în starea lor ar suna probabil astfel:

- Ironică modalitate de a încheia un conflict ce durează de atâta timp.

Atunci când poliţia a sosit chemată de cei câţiva trecători în parcul aproape pustiu, poliţiştii au găsit-o pe tânăra femeie ce le fusese alături victimelor în momentul atacului tot acolo, nemişcată. Căzută în genunchi, încă în stare de şoc.

- Au fost împuşcaţi, sosi necruţător verdictul. Ok, duceţi-i la morgă!

Povestea ce-i adusese acolo începuse cu numai câteva luni în urmă, dar rădăcinile ei se întindeau pe zeci de ani. Ele nu aveau importanţă decât pentru a înţelege starea de război ce s-a instalat atunci când doi exponenţi aparţinând unor familii puternice şi numeroase dar, mai ales, aflate în conflict au cunoscut o fată, aceeaşi tânără care a năvălit în vieţile lor ca un adevărat taifun răvăşind totul. Plină de mister a apărut pentru prima oară sub forma unui înger la braţul altui bărbat la o petrecere cu costume de epocă la care erau invitaţi amândouă victimele, l-au invidiat în tăcere pe insul respectiv în timp ce ei îi admirau formele apetisante deloc îngereşti.

Doar câteva seri mai târziu era singură – tipul nu o mai însoţea, dispărut în ceaţă – atunci când Cristian Jurkson se trezi cu ea lângă el într-un club de noapte, iar gaşca de prieteni/veri care-l însoţea la agăţat amuţi brusc la apariţia ei nevenindu-le parcă să creadă că exista. Află mai târziu că Georgiana, aşa o chema, îl observase la petrecere, îi observase pe amândoi – cei a căror vieţi aveau să fie curmate atât de violent – de fapt, şi venise la grupul cel nou pentru că se plictisise de compania prietenului ei, doar un amic, şi căuta o altfel de companie. A găsit-o repede – combinaţia de frumuseţe fizică, exuberanţă şi mister pe care o afişa atrăgea atenţia tuturor, dar a plecat cu Cristian. Au şi rămas împreună după aceea.

În această postură l-a întâlnit din nou pe Emil Jurcă, eternul adversar al lui Cristian, căruia, inevitabil, i s-a părut foarte… interesantă. Cei doi se detestau reciproc, dar împărtăşeau multe pasiuni comune – femeile fiind unul dintre ele – şi de aceea se întreceau reciproc în a-l umili pe celălalt. Însă spre marea lor iritare Georgiana părea să se înţeleagă foarte bine cu amândoi în ciuda animozităţilor vizibile dintre ei, ceea ce îi încrâncenă şi mai tare. Momentul în care Cristian a aflat despre vizitele lui Emil la magazinul de modă la care lucra Georgiana a fost unul de cumpănă pentru el.

Gelozia şi un sentiment de neputinţă – unul pentru că nu o putea cuceri şi celălalt pentru că nu putea să-l facă pe primul să dispară înainte ca acţiunile acestuia să aibă succes – îi făcură să-şi stârnească prietenii şi chiar familiile împotriva celorlalţi, chiar mai mult ca de obicei, pentru a se vedea până la urmă lăsaţi să se descurce singuri. Georgiana nu a putut opri încăierările dintre membrii mai turbulenţi ai anturajului celor doi, sau chiar intervenţiile lor în aceste bătălii, dar prezenţa ei de spirit a fost singurul lucru care a împiedicat escaladarea situaţiei şi transformarea într-un adevărat masacru.

Lăsaţi să-şi rezolve singuri problemele cei doi au încercat o confruntare directă dar au fost opriţi de cei din jur, iar după câteva zile s-au scurs fără a se vedea un progres evident în rezolvarea situaţiei. Pentru ca mai apoi să erupă cu violenţă:

- Cine eşti? tresări Emil ajuns acasă într-un târziu de noapte. Şi cum ai intrat aici? Paul! dădu să strige el cu gândul să-şi cheme gărzile dar se opri brusc, nu i se părea nimic ameninţător în încăpere.

Tocmai intrase în propriul dormitor şi rămase holbându-se la o umbră ce se întindea pe pat, ca şi cum ar fi dormit. Parcă era un om, parcă era o femeie. Dar detaliile se pierdeau în ceaţă făcând-o de nerecunoscut.

- Sunt persoana angajată să te ucidă, spuse umbra cu o voce la fel de stranie.

- Cum? se sperie omul întinzându-se după arma dintr-un buzunar al hainei aşezată instinctiv pe fotoliu.

Însă gloanţele şuierară neauzit prin încăpere – amortizorul funcţiona impecabil – doar pentru a se înfige în pat şi pereţii de dincolo de el fără să îşi atingă ţinta întunecată.

- Chiar crezi că îmi poţi face ceva? Sunt Slayn.

- Slayn?! începu să tremure bărbatul. Am auzit zvonuri despre tine – eşti ucigaşul perfect. Eşti acel ucigaş profesionist care îşi îndeplineşte întotdeauna contractul, indiferent cine este ţinta.

- Întotdeauna, repetă ca un ecou umbra, aprobator.

- Deci eu urmez.

- Da, dar nu acum. În viitor, curând.

- Atunci ce cauţi aici?
- Vreau să îţi ofer posibilitatea de a te răzbuna.
- Cum?
- Angajându-mă să îţi asasinez ucigaşul.
- Tu vei fi ucigaşul meu. Ar trebui să te sinucizi.
- Eu sunt doar unealta, vorbesc despre cel care m-a angajat.
- Dar ştiu cine…
- Nu, nu ştii, îl întrerupse umbra cu duritate. Ai prea mulţi duşmani şi prea puţin timp pentru a-ţi pune în aplicare planurile. Spui că ai auzit de mine, deci nu mai este nevoie să îţi spun că nu ai cum să fugi… tot ce poţi este să câştigi nişte timp pentru a-ţi pune la punct ultimele treburi pe această lume.
- Interesant simţ al onoarei…, murmură bărbatul. Onoare de asasin. Atunci aşa să fie, se decise el. Care ţi-e preţul?
- E stilul meu, spuse Slayn. Iar preţul este acelaşi care l-a plătit şi ucigaşul tău: 100 de mii de credite.
- S-a făcut. Însă trebuie să îmi spui cine este.
- Nu, nu trebuie, îl contrazise umbra cu un ton indiferent şi sigur. Vei şti asta doar atunci când te voi lăsa eu să ştii, adică doar înaintea morţii. Nu te pot lăsa să îmi strici planurile.
- Bine. Însă cum voi şti că te vei ţine de cuvânt?
- Simplu, veţi muri împreună, spuse umbra după care dispăru ca şi cum nu existase niciodată.

Lăsase în urmă doar cele câteva gloanţe înfipte aleatoriu într-o zonă a dormitorului şi o simplă foaie de hârtie de dimensiunea unei cărţi de vizită care plană pentru câteva secunde în curentul de aer dintre geamul spart de glonţ şi uşa uitată întredeschisă. Emil o culese de pe jos şi se uită la ea, era scris doar un număr de cont la care trebuiau depuşi banii.

2

Luneta îndreptată asupra cuplului de îndrăgostiţi de pe banca din parc le înregistra orice mişcare şi vorbă pe care aceştia o scoteau, dar arma cu bătaie lungă a cărei ţeavă stătea atât de ţeapănă sub tubul lunetei nu scotea nici un sunet, nu acţiona sub nici o formă, aşteptând ca grupul să fie complet. Slayn se uită la ceas răbdătoare – *încă puţin*.

Într-un târziu în cursul după-amiezii Emil Jurcă îşi făcu apariţia cu mâinile în buzunare, complet relaxat. La vederea lui cei de pe bancă se opriră din ceea ce făceau vizibil uimiţi, era încă devreme în mijlocul zilei iar Emil nu prea avea ce să caute acolo.

- Am înţeles că eşti responsabil de acţiunile mai dure aplicate asupra mai multor membri ai concurenţei în ultimele ore, i se adresă sfidător Cristian Juckson vechiului său adversar.
- Da, a trebuit, iar acţiunile vor continua şi mai târziu. Nu am prea mult timp la dispoziţie şi am vrut să fiu sigur că nu scapă nici unul nepedepsit, într-o formă sau alta. Măcar le-am dat „angajaţilor” noştri ceva de lucru pentru a scăpa de sub urmărirea lor şi a ne permite această ultimă conversaţie.
- Da‘ ce, pleci undeva? întrebă Georgiana.
- Da, îi răspunse Emil cu un zâmbet amar. Cristian şi cu mine plecăm într-o călătorie lungă din care nu ne vom întoarce prea curând.
- Ce vrei să spui? se miră acesta.
- Ştii, mi-a fost greu să îmi dau seama cine l-a angajat pe Slayn să mă ucidă dar până la urmă mi-am dat seama că numai tu puteai fi. Şi pentru tine, scumpa mea, i se adresă Georgianei. Măcar acum ştiu că vom muri împreună…
- Ce-am făcut?! izbucni Cristian. Dar Slayn m-a contactat şi mi-a spus că tu ai fost acela care l-a angajat să…

Dar nu şi-a mai terminat propoziţia: se prăbuşi atunci când glonţul îi străpunse pieptul pentru a se înfige mai apoi într-un copac. Aproape instantaneu al doilea îl doborî pe Emil care se întorsese instinctiv spre clădirea îndepărtată dinspre care îi venea moartea, mişcarea îl proiectă mai aproape de adversarul său aproape ajungând să se atingă.

Ascunsă în uscătorul de pe acoperişul clădirii pe care o alesese pentru mai bună vizibilitate – era departe de parc dar suficient de sigură pentru succesul misiunii – Slayn se ridică în picioare şi privi la ceas: era timpul să plece. Cu arma încă în mâini Georgiana îşi privi prin lunetă alter-egoul care, căzută în genunchi alături de cele două victime, avea să rămână într-o stare ca de şoc până la sosirea poliţiei apoi aşeză tuburile de cartuşe la vedere şi, cu mişcări rapizi şi sigure de profesionist, începu să îşi demonteze arma şi să o introducă în sacoşă. Coborî liniştită scările, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, şi ieşi din bloc pentru a se pierde în mulţime.

- Te-am auzit vorbind cu şefu’, îl apelă detectivul sosit la faţa locului pe unul dintre subofiţeri. De unde ştii că a fost Slayn?
- Pentru că cei doi au fost împuşcaţi cu o armă cu lunetă iar singurele dovezi pe care asasinul le-a lăsat în urmă sunt două tuburi de cartuşe trase de culoare albastru-argintiu şi realizate dintr-un aliaj rar în interiorul

căruia, pun pariu pe orice, se va găsi după analize numele ucigaşului alcătuit din 5 litere de aur de o grosime microscopică.

- Aur?! Dar nimeni nu poate comanda astfel de cartuşe fără să ştim şi noi, oficialităţile!!

- Corect, dar eu aş spune că nimeni nu are tehnologia de a crea aceste cartuşe fără să ştim şi noi. Şi cu toate acestea nimeni nu ştie nimic, şi probabil nici nu vom afla vreodată – este acel gen de mister care se rezolvă după mulţi ani de muncă asiduă şi probabil din întâmplare, accidental.

- Poate doar dacă cumva nu va face vreo greşeală…, interveni alt subofiţer care asculta.

- Nu va face, e mult prea inteligent. Cunosc un detectiv, îl cheamă Călin Pădure şi este coleg cu mine de departament, un adevărat expert al acestui caz, care are o întreagă colecţie de asemenea tuburi de cartuşe culese după fiecare dintre asasinatele lui Slayn la care a avut acces, şi nici el nu ştie mai multe. Este ceva ce ne depăşeşte pe toţi.

Epilog

15 ani mai târziu o tânără femeie apăsa repede pe tastele imateriale a unui computer portabil concentrată la ceea ce îi spunea vocea din căşti, îşi potrivi la loc vizorul holografic al afişajului atunci când alunecă pe nas la o mişcare greşită a capului – o tentativă de a aproba cu o înclinare afirmativă – şi îşi continuă discuţia netulburată:

- Care-i misiunea? întrebă ea.

- Înregistrările la care am acces indică moartea a doi bărbaţi ucişi printr-o metodă ce corespunde profilului tău. Va trebui să îndeplineşti o misiune de infiltrare pentru a-i aduce pe amândoi într-un lor retras pentru a face necesară o singură intervenţie care să corespundă istoriei înregistrate, timp în care trebuie să îi contactezi pe fiecare în parte ca Slayn pentru a cere plata. Dar trebuie să te previn, de data asta nu va fi la fel de uşor ca până acum, toată lumea ştie că familiile lor se duşmănesc de generaţii întregi iar pe plan personal ei nu se simpatizează deloc.

- Dar asta ar trebui să îmi fie de ajutor…

- Nu tocmai. Există o probabilitate foarte mare ca ei să găsească o rezolvare alternativă care să nu te implice pe tine, sau chiar să îţi pierzi viaţa într-o reglare de conturi în stil mafiot. De asemenea este important ca să nu existe nici un război între clanuri ulterior, familiile trebuie manipulate pentru a accepta moartea lor ca fiind ceva ce nu merită răzbunat.

- De parcă armele lor ar face faţă antrenamentului meu, comentă femeia, sau tehnologiei actuale. Care ar fi câştigul generat de reuşita misiunii?

- 200 de mii de credite. După plata tuturor cheltuielilor şi a datoriilor pe care le ai faţă de mine ţie ti-ar reveni cam un sfert.

- Hm, acceptabil.

- Accepţi deci provocarea?

- Da. Trimite-mi datele şi rezervă-mi te rog o oră din timpul curent al dispozitivului temporal.

- Chiar crezi că te descurci cu mai puţin de 10 salturi temporale?!

- Trebuie să-mi iasă şi mie un câştig, nu-i aşa? Ştii ceva? Acum am chef de altceva şi vreau să închid – mai vorbim şi mâine înainte de prima plecare, la încheierea ultimelor pariuri.

- Cu cât te pun şi pe tine? Sper că ştii că sorţii sunt în defavoarea ta şi că…

- Trax, de fiecare dată când ai pariat împotriva reuşitei misiunilor mele ai pierdut! De câte ori trebuie să-ţi reamintesc asta? Pune-mă pentru, cu 10 mii.

La fel de tânără, frumoasă şi misterioasă ca în apariţiile petrecute în urmă cu 15 ani, apariţii ce pentru ea aveau să se întâmple abia a doua zi de dimineaţă, Georgiana Pădure, Slayn, îşi scoase vizorul holografic şi căştile şi le aruncă pe pat după care ieşi pe balconul însorit. Îşi scămoşă un pic pisica înainte de a o alunga de pe şezlong pentru a-şi face loc apoi se dezbrăcă de toate hainele şi se întinse cât era de lungă: avea nevoie de toată energia pe care corpul ei relaxat o putea absorbi de la soare şi de tot timpul de procesare pe care creierul ei pozitronic îl putea folosi pentru a asimila datele misiunii şi de a trasa un scenariu strategic demn de succes.

Pe măsuţa de lângă şezlong, în plin soare, detaliile unei poze era abia vizibile în lumina puternică: o femeie cu un copil, o fetiţă, zâmbeau în braţele unui bărbat. A fost o vreme când Georgiana s-a întrebat ce s-a petrecut cu părinţii ei, cu corpurile lor, după ce Emil Jurcă a fost asasinat iar soţia lui disperată de pierderea celui pe care totuşi, încă îl mai iubea, s-a sinucis într-un moment de slăbiciune – era prea mică pentru a-şi aminti iar după aceea a pierdut legătura cu Familia atunci când a fost adoptată de unchiul ei. Dar asemenea întrebări nu-şi mai aveau rostul după ce a murit la rândul ei în urma unei boli incurabile şi s-a trezit cu conştiinţa transferată în acest corp biomecanic. La cererea Familiei, bineînţeles: fiecare membru, chiar şi copiii rătăciţi de turmă, era considerat prea important pentru a fi irosit.

15-21 martie 2004